

Στα ίδια, οπισθοχώρηση στα παλιά, ή νέα πολιτική γραμμή;

Ποιο είναι το «αντικείμενο» του Συνεδρίου μας; Έχει αλλάξει κάτι στη διεθνή και ελληνική πραγματικότητα που ζει η νεολαία σε σχέση με το 3^ο Συνέδριο και την 4^η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη και αν ναι τι είναι αυτό; Πρέπει να αλλάξει η πολιτική γραμμή μας ή πρέπει να μείνει «στα ίδια»; Κι αν κάτι πρέπει να αλλάξει, σε ποια κατεύθυνση; Αυτά είναι τα πραγματικά ερωτήματα που πρέπει να απασχολήσουν το Συνέδριό μας αλλά και όλη τη μαχόμενη νεολαία. Σε αυτά καλούμαστε να συνεισφέρουμε με το διάλογο, τις διαδικασίες και τις αποφάσεις του.

Το 4^ο Συνέδριο της νΚΑ και η νεολαία βρίσκονται μπροστά σε μια παγκόσμια αντιδραστική στροφή που σηματοδοτούν η εκλογή Τραμπ, η επιλογή του βρετανικού κεφαλαίου για το δικό του Brexit, η βαθιά κρίση των Η.Π.Α., της Ε.Ε. και του νεοφιλελευθερισμού, η ραγδαία άνοδος της ακροδεξιάς και του εθνικιστικού ρεύματος, αλλά και του νεοφασισμού, η ανακοπή της «παγκοσμιοποίησης» και η δυναμική τάση για προστατευτισμό, όχι της εργασίας αλλά του κεφαλαίου, η απογείωση των εθνικών ανταγωνισμών και, κυρίως, η πυρετώδης πλέον πολεμική προετοιμασία. Οι νεοϊμπεριαλιστικοί, πρωτότυπα «παγκόσμιοι», πόλεμοι της εποχής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού είναι προ των πυλών. Περίοδος πολέμων σήμαινε και σημαίνει, ταυτόχρονα, περίοδος επαναστατικών γεγονότων και καταστάσεων, όπως απέδειξε στη θεωρία ο Λένιν και στην πράξη η Οκτωβριανή Επανάσταση, που σε λίγο θα κλείσει έναν αιώνα. Ωστόσο, τίποτε δεν θα επαναληφθεί όπως το 1914 ή το 1940. Καμία νίκη δεν θα έρθει αυτόματα, ειδικά έτσι όπως είναι σήμερα το συνολικό επαναστατικό υποκείμενο.

Όσοι στην Αριστερά και την αριστερή ριζοσπαστική νεολαία υποκύπτουν στο εθνικιστικό ρεύμα ή άλλοι που ακόμη πιστεύουν ότι η «παγκοσμιοποίηση» οδηγεί σε ένα ενωμένο παγκόσμιο κεφάλαιο, από τη μια και σε ένα πολύμορφο μεν, αλλά παγκόσμιο «πλήθος» πέρα από έθνη, από την άλλη, διαψεύδονται οικτρά. Η διεθνής εκμετάλλευση δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τον ανταγωνισμό και η διεθνής αγορά, χωρίς την εθνοκρατική βάση της, και το αντίστροφο. Αυτές οι λογικές δεν μπορούν να κατανοήσουν και άρα δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν ούτε την ταξική εκμετάλλευση, ούτε τη στροφή προς τον πόλεμο μεταξύ εθνών, ολοκληρώσεων και διεθνικών στρατοπέδων.

Ο καπιταλισμός σαπίζει. Σχεδόν δέκα χρόνια μετά το 2008 δεν έχει καταφέρει να ξεπεράσει την ιστορική δομική κρίση του. Ο βρικόλακας του κεφαλαίου δεν μπορεί να «χωνέψει» τις κοινωνικές δυνάμεις που απελευθερώνουν τα ραγδαία άλματα της επιστήμης και η απογείωση της παραγωγικότητας της εργασίας –ο μέσος αμερικανός εργαζόμενος νέος, σήμερα, παράγει σε μόλις 11 ώρες όσα παρήγαγε ο παππούς του σε 40, στη δεκαετία του '50. Για αυτό καταφεύγει στην καταστροφή επιχειρήσεων, τις απολύσεις και την ανεργία, την ελαστική υπερεκμετάλλευση, τις φαβέλες, την πείνα και τον πόλεμο. Αντίθετα, για τη νεολαία και την εργατική τάξη, για τη «σωτηρία» τους, το ιστορικό αίτημα που πηγάζει από την παραγωγικότητα της εργασίας είναι η καθολική, παγκόσμια και εθνική, υποχρεωτική και ριζική μείωση του χρόνου εργασίας.

Τέτοια πρωτοπόρα αιτήματα δεν έρχονται από την «ξεπερασμένη» εποχή του Μαρξ, αλλά από την εποχή μας, την καθαυτό εποχή του Μαρξ. Όσοι, όπως η ΚΝΕ, μιλούν στο όνομα του κομμουνισμού και του αντικαπιταλισμού, αλλά καταλήγουν να θάβουν τη μείωση του χρόνου εργασίας με «έμφαση» σε κάποιο υποκεφάλαιο της τακτικής τους δεν έχουν καταλάβει τίποτε από την ιστορική δομική κρίση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και την αντικαπιταλιστική κομμουνιστική προοπτική της.

Στην Ελλάδα, η αστική τάξη μετράει κατακτήσεις και, προς ώρας, μπορεί να περηφανεύεται για τη βελτίωση της θέσης της, υλικά και ιδεολογικά απέναντι στις δυνάμεις της εργασίας. Δεν είναι μόνο η τεράστια μεταφορά πλούτου που συντελείται όλα αυτά τα χρόνια. Μαζί με αυτή προχωράει μία επιθετική «διαπαιδαγώγηση» των εργαζομένων και της νεολαίας, που για τη δεύτερη σημαίνει μόνιμο ρατσισμό στο μισθό, στην ανεργία, στη μόρφωση και στα δικαιώματά της. Η νέα γενιά καλείται να εξοικειωθεί με την ανέχεια και να συνηθίσει σε μία ζωή λιτότητας και χαμηλών προσδοκιών. Ωστόσο, η κατάσταση αυτή δεν προμηνύει τη σταθερότητα. Η συνέχιση της επίθεσης, με το ΣΥΡΙΖΑ στην πρώτη γραμμή της

υλοποίησης των μέτρων, είχε κόστος για το σύστημα, ενέτεινε την αποστροφή του λαού για τους αστικούς θεσμούς και το πολιτικό προσωπικό τους, ισοπεδώνει και τις τελευταίες αυταπάτες για το ρόλο της ΕΕ. Μπορεί το κεφάλαιο να κέρδισε στον πρώτο γύρο του μαζικού αγώνα για την ανατροπή της ευρωμνημονιακής επίθεσης, όπου η νεολαία έδωσε μεγάλες δυνάμεις, αλλά «όλα συνομωτούν» για να έρθει ένας δεύτερος, πολύ πιο κρίσιμος, πολύ πιο ριζοσπαστικός γύρος αντιπαράθεσης, που μπορεί να κερδηθεί από την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία.

Όταν, λοιπόν, όλα αλλάζουν ξανά και αντιδραστικά, όταν έχουμε μπει σε μια νέα ιστορική φάση και, μάλιστα, μετά από μια προσωρινή αλλά καθόλου αμελητέα ήττα, όταν βρισκόμαστε μπροστά σε αυτές τις τερατώδεις αντεπαναστατικές προοπτικές αλλά και τις τεράστιες επαναστατικές δυνατότητες για τη νεολαία, η ΝΚΑ, οι νέοι και νέες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η ευρύτερη ριζοσπαστική αριστερή νεολαία δεν μπορεί να αρκούνται σε παραλλαγές των παλιών γραμμών που, παρά τις όποιες επιτυχίες, δεν μπορεί να ικανοποιούν κανέναν. Οι πρωτοπόροι νέοι δεν θα επιλέξουν ένα άψυχο «ευτυχώς που αντέξαμε» και «πάμε γερά» για ένα «ατσάλινο» κόμμα ή οργάνωση νεολαίας που, όμως, έχουν ήδη ραγίσει. Ούτε θα βουλευτούν με βαρετές «νεολαιίστικες εξειδικεύσεις» σε ξέπνοες «πολιτικές συμμαχίες» που απέτυχαν, με τις γνωστές προγραμματικές ασάφειες ή με «καθαρότητα» γύρω από τον εαυτό μας ή με όσους εκ των προτέρων υποτάσσονται στην «ηγεμονία μας». Δεν θα χτίσουν αποτελεσματικά χαρακώματα με μικρά, κατακερματισμένα κινήματα τα οποία δοκιμάστηκαν, μέσα από μια αναπαραγωγή των παλιών και αποτυχημένων θεωριών του κινηματισμού, του αναρχισμού και του μεταμοντέρνου.

Όλα αυτά φαντάζουν και είναι μικρά, καθηλωτικά και οπισθοβαρή, γιατί βρισκόμαστε σε μια ιστορική φάση, περίοδο και εποχή που απαιτούν και μπορούν να γεννήσουν γιγαντιαία συγκρουσιακά κινήματα, μεγάλα νεανικά, εργατικά, λαϊκά μέτωπα και πρωτοπόρα κομμουνιστικά κόμματα και νεολαιίστικες οργανώσεις. Δεν υπάρχει σωτηρία σε μικρά καταφύγια παρά μόνο μια μαζική, πρωτοπόρα, αισιόδοξη, καινοτόμα και μαχητική **φυγή προς τα μπρος**, με μια **μαζική συγκέντρωση δυνάμεων της νεολαίας**, σε όλα τα επίπεδα, στον αγώνα για την **ανατροπή της ευρωμνημονιακής επίθεσης**.

Η Πρόταση Θέσεων των 19 μελών της ΝΚΑ επιχειρεί να μεταφράσει αυτή την οπτική σε κινηματική και πολιτική **«νέα γραμμή»** με στρατηγικές προδιαγραφές, για τη νεολαία και το κίνημά της, στην Ελλάδα. Τα καθήκοντά μας μετασχηματίζονται εκ νέου.

Πού θα κριθεί η παρέμβασή μας μπροστά στον επόμενο γύρο

Η εκτίμηση για νέα ανώτερα γεγονότα ταξικών συγκρούσεων και ξεσηκωμών δεν πρέπει να οδηγήσει τις πρωτοπορίες σε μια παθητική αναμονή τους. Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι. Μπροστά μας έχουμε να αντιμετωπίσουμε είτε ένα συντριπτικό χτύπημα στις δυνάμεις της εργασίας και της νεολαίας και την εξάντληση των δυνάμεων τους, είτε την μαχητική παρέμβαση και συγκέντρωση δυνάμεων, για την ανασυγκρότηση του μαζικού κινήματος της νεολαίας, με κατακτήσεις που θα βελτιώνουν τη θέση της και θα ανακόπτουν την επίθεση που προετοιμάζει ο αντίπαλος. Ξεκλειδώνοντας την πόρτα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης για να ανοίξουν οι δρόμοι των επαναστάσεων της εποχής μας.

Σε συνθήκες οικονομικής κρίσης και κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, όπου τα πλεονάσματα απουσιάζουν και οι εκλεγμένοι «αντιπρόσωποι του λαού» υποβαθμίζονται διαρκώς απέναντι στους τεχνοκράτες του κεφαλαίου και των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων, η δυνατότητα του συστήματος να ενσωματώνει τους αγώνες της νεολαίας, σκεπτόμενο πολιτικά-ηγεμονικά, περιορίζεται δραστικά. Η συνθήκη αυτή γεννάει μια διπλή τάση: από τη μία, αναγκαία αναβάθμιση του πολιτικού αγώνα της νεολαίας, του μόνου ικανού να εδραιώσει σταθερά και σε βάθος χρόνου τις ανάγκες της. Από την άλλη, αυξημένη σημασία κατάκτησης άμεσων, υλικών βελτιώσεων της ζωής της πληττόμενης νεανικής πλειοψηφίας, οι οποίες δεν μπορούν να γίνουν ανεκτές από το κεφάλαιο αλλά μπορούν να επιβληθούν εναντίον του. Η απόσπαση κατακτήσεων, ή ακόμα και τα ρήγματα στην επίθεση του κεφαλαίου, έχουν πολλαπλά οφέλη και ανοίγουν μια σειρά δυνατοτήτων στη νέα γενιά μαζί με το εργατικό κίνημα. Στην εποχή του δόγματος ΤΙΝΑ, η έμπρακτη ανατροπή των

αδιεξόδων μπορεί να γεμίσει τους αγωνιζόμενους νέους με αυτοπεποίθηση και να ανοίξει δρόμους συνολικότερης αμφισβήτησης και πολιτικοποίησης. Πολύ περισσότερο, στην Ελλάδα του 2016 και της καπιταλιστικής κρίσης, έχει επανειλημμένα αποδειχθεί ότι ακόμη και η πιο μικρή αλλά ουσιαστική καθυστέρηση θέτει σημαντικά, οικονομικά και πολιτικά, εμπόδια στο κεφάλαιο και δημιουργεί πολιτικά προβλήματα στο πολιτικό προσωπικό και τη συμμαχία του με την Τρόικα.

Σήμερα περισσότερο από ποτέ χρειαζόμαστε νίκες-φάρους αισιοδοξίας για το μαζικό κίνημα της νεολαίας και μόνο μέσα από μια τέτοια οπτική μπορούμε να υπηρετήσουμε την αναγκαιότητα της επανεκκίνησης του νεολαιίστικου κινήματος. Ακριβώς αυτή η διαδικασία προϋποθέτει να μπουκ στο «σχολείο» του αγώνα η μεγάλη μάζα των μαθητών, των φοιτητών και των νέων εργατών και εργαζόμενων. Χρειάζεται οι δικές μας δυνάμεις να πρωτοστατήσουν πρώτα απ' όλα στην ενωτική προβολή και διεκδίκηση των στόχων πάλης του προγράμματός μας για τη **δημιουργία μαζικών δομών οργάνωσης της πάλης των νέων**.

Πρώτο στοιχείο και επιτακτικό καθήκον στην ιεράρχηση μας, λοιπόν, αποτελεί η εμφάνιση και η ανάπτυξη ενός **Ενωτικού Μαχητικού Κινήματος της Νεολαίας**. Που θα επιδιώκει να ενώσει και να κινητοποιήσει την κατακερματισμένη νεολαία στη βάση των αναγκών και των συμφερόντων της, για την ανατροπή της πολιτικής της κυβέρνησης, της Ε.Ε. και του ΔΝΤ, με άξονα την πάλη για «μόρφωση-δουλειά-ελευθερία». Για να συγκροτηθεί το κίνημα της νεολαίας σε σχολεία, σχολές και χώρους δουλειάς. Η γραμμή αυτή αφορά την οργάνωση της πάλης των νέων ανθρώπων και στοχεύει στην ανάπτυξη ενός μαζικού και ενιαίου κινήματος της νεολαίας που θα βρεθεί στο πλευρό αλλά και εντός του ευρύτερου ταξικού, εργατικού και λαϊκού κινήματος. Με επιμέρους συμφωνίες ανάμεσα στη ΝΚΑ και τις νεολαιίστικες δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με την ΚΝΕ, τη νεολαία της ΛΑΕ και άλλες δυνάμεις για να μετατρέπονται τα αιτήματα που αφορούν τη νέα γενιά σε κεντρικά πολιτικά ζητήματα.

Δεύτερο στοιχείο αποτελεί η πραγματοποίηση μιας **ουσιαστικής εργατικής στροφής** με ποιοτικό κριτήριο για την οικοδόμηση μέσα στο μαζικό νεολαιίστικο κίνημα. Με κριτήρια και ιεράρχηση ώστε η στροφή αυτή να αντιστοιχεί στην ίδια την αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού και, κυρίως, να μπορεί να οικοδομήσει σε κλάδους και επιχειρήσεις με συγκεντρωμένη την εργατική νεολαία. Η μαζικά συγκεντρωμένη εργασία που αντανακλά τη νέα, βαθύτερη σχέση χειρωνακτικής-διανοητικής εργασίας είναι το πεδίο στο οποίο πρέπει να στραφούμε αποφασιστικά, με έμφαση **σε μια σειρά κλάδους που μεγεθύνονται παρά την κρίση** (τηλεπικοινωνίες, επισιτισμός, τουρισμός, εμπόριο, εφοπλισμός κ.α.). Χρειάζεται να ξεπεράσουμε τη μονομέρεια στις εργασιακές σχέσεις που έχει, δυστυχώς, μεγάλη επίδραση στη **διαρκή υποτίμηση του ζητήματος της ανεργίας** στη νεολαία.

Τρίτο στοιχείο αποτελεί η συσπείρωση πρωτοπόρων δυνάμεων σε μια **Ανατρεπτική Πολιτική Κίνηση Νεολαίας**. Το πολιτικό ερώτημα της εβδομάδας του δημοψηφίσματος συνεχίζει να βαραίνει στη λαϊκή και νεανική συνείδηση και θα τεθεί ξανά σε νέες συνθήκες, μετασηματισμένο αντίστοιχα. Όμως, ο πυρήνας του παραμένει ο ίδιος και χονδρικά είναι ο εξής : «ποιά πολιτική δύναμη, εκφράζοντας ποιά κοινωνική συμμαχία, τολμά να σηκώσει το γάντι της ρήξης και να προκαλέσει την οργισμένη αντίδραση του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου;». Η απάντηση σε αυτό σχετίζεται συνολικά με την ανώτερη συνειδητοποίηση και οργάνωση της πολιτικής πρωτοπορίας σε όλα τα επίπεδα. Αποκτά, όμως, ειδικό περιεχόμενο σε σχέση με το κίνημα της νεολαίας και την ιδιομορφία των μορφών ριζοσπαστικοποίησης εντός του.

Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί δεν σχετίζεται απλά, όπως συνέβαινε σε ένα βαθμό στο παρελθόν, με το γεγονός ότι οι νεολαιίστικες οργανώσεις της Αριστεράς βρίσκονται κάποια κλικ «αριστερότερα» από τη γραμμή τους. Το πέρασμα του πρώτου μεγάλου γύρου αναμέτρησης των δυνάμεων της νεολαίας αφήνει πίσω έναν «γαλαξία» ριζοσπαστικοποιήσεων που εν πολλοίς αποκτούν ειδική έκφραση και στην πολιτική σφαίρα. Το στοιχείο αυτό δεν υπήρχε με την ίδια ένταση και σίγουρα δεν εκφραζόταν με την ίδια ωριμότητα πολιτικών στοχεύσεων σε προηγούμενες φάσεις. Πολύ περισσότερο, μιλάμε για ένα πλούτο πολιτικοποιήσεων που απορρέει, ταυτόχρονα, από τον ειδικό χαρακτήρα της νεολαίας στις σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες, την «ανορθογραφία» της ύπαρξης ενός

ισχυρού φοιτητικού κινήματος στη χώρα μας αλλά και την ενισχυμένη επίδραση στη νεολαία των επαναστατικών δυνάμεων γενικά και της νΚΑ ειδικότερα. Ο πλούτος αυτός εκφράζεται είτε στην πιο οργανωμένη, συνειδητή μορφή της (οργανώσεις της επαναστατικής Αριστεράς), είτε σε θεματικές ενασχολήσεις με ριζοσπαστικό χαρακτήρα (αντιφασιστικό, κίνημα αλληλεγγύης, κ.α.) είτε σε αριστερές διαφοροποιήσεις από τη ρεφορμιστική Αριστερά. Πάνω από όλα, σε ένα πλατύ δυναμικό που παρακολουθεί από μακριά τις εξελίξεις, παραμένει αποπλισμένο μετά τα φοιτητικά (ή τα μαθητικά) του χρόνια, όμως διατηρεί τη ριζοσπαστικοποίησή του και την απαίτηση της ανατροπής των συσχετισμών. Ο **κατακερματισμός** είναι το βασικό χαρακτηριστικό όλων αυτών των πρωτοποριών, ενώ οι συναντήσεις τους μέσα στο πεδίο της ταξικής πάλης δεν έχουν αφήσει σταθερές οργανωτικές μορφές ούτε ένα σχετικά συνεκτικό πολιτικό πρόγραμμα.

Η σχέση μας με όλο αυτό το δυναμικό έχει παρελθόν και διάρκεια. Πρόκειται για μία "διαρκώς ανολοκλήρωτη συνάντηση" που κακώς περιγελούνταν ως «συνεχές» και ξεκινούσε από το κίνημα, αναπτυσσόταν σε αναζήτηση πολιτικών θέσεων αλλά έμενε πάντα ατελής.

Η πρόταση της Ανατρεπτικής Πολιτικής Κίνησης αντιστοιχεί στο επίπεδο ωριμότητας όλων των δυνάμεων και τάσεων. Δεν είναι εφικτό να συναντηθούν όλες οι δυνάμεις ριζοσπαστικής αναζήτησης της νεολαίας μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή στην πορεία για τον κομμουνιστικό φορέα. Η κίνηση αυτή δεν είναι αντιπαραθετική με αυτές, ούτε με τις επιμέρους συνδικαλιστικές ή κοινωνικές πρωτοβουλίες στα διάφορα μέτωπα πάλης, αλλά συμπληρωματική. Μένοντας συνεπείς στην ανάλυση μας, αναγνωρίζοντας ότι μιλάμε για «νεολαία», άρα για αυτοτελή κοινωνική κατηγορία, δεν μπορεί η συγκρότηση του πολιτικού μετώπου της νέας γενιάς να εκφράζεται απλά και μόνο μέσα από μια ακόμα γραμματεία του κεντρικού πολιτικού μετώπου. Αλλά, όπως αντίστοιχα μιλάμε για νεολαιίστικο κίνημα και κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας, οφείλουμε να παραμείνουμε συνεπείς ως προς την τριπλέτα του υποκειμένου και να μιλήσουμε για τη συγκρότηση της αντικαπιταλιστικής πολιτικής πρωτοπορίας της νεολαίας.

Η πρόκληση είναι σαφής: Ο ριζοσπαστισμός που γεννήθηκε μέσα στους κόλπους της νεολαίας και δεν «γύρισε σπίτι του» μετά την μνημονιακή ενσωμάτωση του ΣΥΡΙΖΑ ούτε ενσωματώθηκε στο νέο κυβερνητισμό, είναι διακύβευμα αν θα βρει δρόμους συγκέντρωσης και έκφρασης σε πολιτικό πρόγραμμα και μάχιμη πολιτική παρέμβαση, ή αν θα κερδίσουν τελικά οι τάσεις υποχώρησης εντός του. Εδώ θα κριθεί και η δίκη μας μετωπική πολιτική πρακτική και η δυνατότητα μας να μετασχηματίζουμε ρεύματα και να μετασχηματιζόμαστε εκ νέου από αυτή τη διαδικασία, να βαθαίνουμε το πρόγραμμά μας και να διδασκόμαστε από τις εμπειρίες, θετικές και αρνητικές, ρευμάτων που σήμερα μέσα από δικούς τους δρόμους προσεγγίζουν την αντικαπιταλιστική πολιτική. Η διαδικασία αυτή δεν εξαντλείται σε επίπεδο πρωτοποριών αλλά μπορεί και πρέπει να τροφοδοτήσει το μαζικό κίνημα. Μπορεί να γίνει ένα ζωντανό πολιτικό εργαστήριο που θα παράγει επεξεργασίες, αναλύσεις και πολιτικές κατευθύνσεις σχετικά με τον ιδιαίτερο τρόπο που η νεολαία βιώνει τη νέα πραγματικότητα και πολιτικοποιείται εντός της. Επιπλέον, σε αυτή τη διαδικασία μπορούν και πρέπει να κερδηθούν δυνάμεις για τις πολιτικοσυνδικαλιστικές πτέρυγες του νεολαιίστικου κινήματος, όπου υπάρχουν, ή να δημιουργηθούν από κοινού νέες, εκεί που λείπουν.

Τέταρτο: Ανώτερες διεργασίες προς μια **σύγχρονη, μαζική κομμουνιστική νεολαία**. Ο κομμουνιστικός μετασχηματισμός της νΚΑ είναι απαραίτητος, αλλά δεν αρκεί. Είναι ένα αναγκαίο βήμα για να συμβάλει, μαζί με άλλα κομμουνιστικά ρεύματα, στη δημιουργία μιας μαζικής καινοτόμας και πρωτοπόρας κομμουνιστικής οργάνωσης νεολαίας. Με συγκεκριμένα και σαφή βήματα για μια γόνιμη διαδικασία υπέρβασης των υπάρχόντων ορίων της νΚΑ προς μια νέα ανώτερη κατεύθυνση. Αυτή διαδικασία έχει πρώτα απ' όλα σαν βασικό της στοιχείο το βάθεμα της ενότητας στην επαναστατική θεωρία και το πρόγραμμα που βέβαια δεν έχει τις ίδιες απαιτήσεις με την πανκοινωνική εργατική οργάνωση και κόμμα. Μέσα από τη δημιουργία μιας νέας προγραμματικής διακήρυξης της νΚΑ, με υπέρβαση της ιδιότυπης και ανάστροφης σχέσης με το ΝΑΡ και, κυρίως, με τη δημιουργία ενός χώρου – πόλου συσπείρωσης, διαλόγου και παρέμβασης για την Κομμουνιστική Οργάνωση Νεολαίας της εποχής μας.

Οι θέσεις του ΚΣ δεν αναγνωρίζουν τη νέα φάση και τα μεγάλα πολιτικά διακυβεύματα που αναδεικνύονται εντός της. Επιδιώκουν την συνέχιση της ίδιας μέχρι τώρα πολιτικής

κατεύθυνσης και λογικής με την οποία αναμετρηθήκαμε και δοκιμαστήκαμε όλα τα προηγούμενα χρόνια. Κατά συνέπεια, οι θέσεις δεν αναγνωρίζουν ουσιαστικά (και όχι διακηρυκτικά) πυρήνα λάθους σε αυτήν με βάση τη δοκιμασία της. Πολύ περισσότερο δεν επιχειρούν να προσανατολίσουν την κατεύθυνση της οργάνωσης μπροστά στην πραγματικότητα που διαμορφώνεται απαντώντας στις υπαρκτές τάσεις που αναδύονται και στις συνθήκες που επικρατούν. Αντίστοιχα, η οπτική του κειμένου «*Η αποστράτευση ως ερώτημα και ως απάντηση...*» επαναφέρει τη βασική πολιτική κατεύθυνση ρευμάτων που δοκιμάστηκαν μέσα από τις γραμμές της οργάνωσής μας στην περίοδο προ κρίσης και ξεπεράστηκαν από την ίδια την πραγματικότητα και τη μεγάλη ιστορική αναμέτρηση των τελευταίων χρόνων. Η εκλεκτικίστικη «μίξη» του μαρξισμού με τη μεταμοντέρνα πολιτική θεωρία, με προσεγγίσεις της ψυχολογίας που μεταφέρονται αυτούσιες στην πολιτική, πηγάζει από τον κατακερματισμό της εργατικής τάξης και της νεολαίας, τη δυσκολία τους να αρθρώσουν μια συνεκτική αφήγηση του κόσμου που τους περιβάλλει και να παρέμβουν με στόχο την αλλαγή αυτού. Υπό αυτή την έννοια, αυτό που φαντάζει σαν ενδιαφέρον θεωρητικό «παιχνίδι» καταλήγει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο (με υπερ-επαναστατικές διακηρύξεις) να εντείνει πλευρές του σύγχρονου κατακερματισμού, στον αντίποδα αυτού που επιτάσσει η ιστορική περίοδος σαν βασικό καθήκον για τις επαναστατικές δυνάμεις.

Αυτό που απαιτείται είναι «να κολυμπήσουμε κόντρα στο ρεύμα» ακόμα μία φορά. Η περίοδος που ανοίγεται μετά το 3^ο μνημόνιο, φέρνει την Αριστερά να καθηλώνεται στο νέο αρνητικό συσχετισμό και στην επίδειξη δύναμης που έκανε η αστική τάξη μέσα στον Ιούλιο του '15. Από τον πιο συμβιβασμένο ρεφορμιστή μέχρι τον πιο «ντούρο» επαναστάτη, όλες οι δυνάμεις και οι αγωνιστές υπεκφεύγουν την αναμέτρηση με τα ερωτήματα που έφερε η αστική τάξη στο προσκήνιο, αφήνοντας το γάντι που μας πέταξε το σύστημα να αναπαύεται στο πάτωμα. Η στροφή στις διάφορες παραλλαγές της κομματικής οικοδόμησης είναι απόρροια αυτής της αδυναμίας και θα μείνει, για αυτό το λόγο, καταδικασμένη να ηττάται διαρκώς, παραμένοντας οργανικά αποκομμένη από μία ουσιαστική τομή στο μαζικό κίνημα και την πολιτική συσπείρωση δυνάμεων. Η αντιστροφή αυτής της τάσης είναι βασικό καθήκον της οργάνωσής μας την επόμενη περίοδο και για να γίνει αυτό καλούμαστε και πάλι «να απορρίψουμε εκείνο που το παρόν έχει κριτικάρει “εσωτερικά” και εκείνο το κομμάτι του εαυτού μας που αντιστοιχεί σε αυτό» και ακόμη περισσότερο «να έχουμε ακριβή συνείδηση αυτής της πραγματικής κριτικής και να της προσδώσουμε μια έκφραση όχι μόνο θεωρητική, αλλά *πολιτική*»¹¹. Για το παρόν που κριτικάρει το παρελθόν και προετοιμάζει το μέλλον, καλούμαστε να ανεβάσουμε τον πήχυ των προσδοκιών μας, διαμορφώνοντας τη νέα πολιτική γραμμή που θα απαντήσει στις προκλήσεις του νέου γύρου αναμέτρησης που ήδη ετοιμάζεται.

Μαντέλας Νίκος, ONE Αθήνας, ΟΒ Ζωγράφου
Μινωτάκης Αλέξανδρος, ONE Αθήνας, ΟΒ Βόρεια 2

1 Αντόνιο Γκράμσι, *Παρελθόν και Παρόν*, σ.7, Εκδόσεις Στοχαστής